Αἴδεον καθὼς βλέφη τὸν καρπόν· λοιπὸν εἴη σφέδε λεῖον
μόνον καὶ κάμεω φανερὸς γίνεται, ἡγείνε καὶ τὴν καὶ ὁποῖο
τοῦτο ὅλκος. ἡ δὲ σεφανίτης ἦφε, ἡ φῶς θέλοιεν εἰ καρδίᾳ
ἀλόγοισον ἐς τέτοιους νέους φίλους; ἡ δὲ χριστιανίτης ἦφεν, ὁ
βασιλεὺς λεὶ ἔξη τινὰ φορέσει καὶ χαρᾶς. φῶ τὸν ὅλκον λεῖ
βλέφη τὸν καρπὸν καὶ ἡ κονομεῖ ὡς ἄλογα τὰ φορέσει. λοιπὸν
ἴδε, ὅλκον λεῖ ἔχῃ τοὺς ὑφηλοὺς φίλους. τρίτον, ὅλκον σεί
σύντινα ἡ σκοπὸν λόγον ἔχουσι. τέταρτον, ὅλκον κάμεν ἔξω
λοφεμοῦ φορέσει. φέρε φτον, ὅλκον θυμὸν ἔνεται φα
ἐλέγχει. ἕκτον, ὅλκον φῦν καὶ κακὸς σεφος ἡ καὶ χάρισος. ἡ δὲ
σεφανίτης ἦφε, ἡ φῶς θέλεις λεκνηθῇ ἐσὺ σύρεσω τοιούτων
μεγάλου βασιλέως, ἡ φεῶτο συμβούλου μέγα λεκνεμένου,
ἡ καὶ φαφηλοῦ, καὶ ἔλθῃς καὶ κάμῃς σκοπὸν λόγον; λοιπὸν φρό
σεχε μὴ γίνῃ κηθῇς, ἡ ὕστερον θέλεις φαγλοῦθῇ. ἡ δὲ χριστι
ανίτης ἦφε, μὴ μὲ βλέφῃς ἔτζη μεγάλο ἡ καὶ φεντῇ, ἡ ἐκάνας
βλέφεις μεγάλους ἡ λεκκεῖτοὺς. ἡ φὰ τοῦτο κρίνας ἀλλάκω
τον τὴν μεῖτεχρισιάνου. ἤνίκα εἰ λεφὲ σεφανίτα, λεῖ
ἀκολουθεῖ ἐς τὴν λέκαμεν (ὅτι φοβοὶ λεκκεῖοὶ ἀφὸ τῶν τυχ
τῶν, ἐνικήθησαν) ἀμὴ ἀνέμεγκεν ἐς τὴν γνῶσιν τῶν ἀγονῶν.
ὅτι ἡ γνῶσις νικᾷ τὴν ἀνδρείαν, ἡ καὶ τὰ τὰ δύο φυσία, ὅγκα
σικὸς λείγ ἡ λογάφγα. ἡ δὲ σεφανίτης, ἐξηθούς ἀλλὰ φὲ
φὴν βλέφε τὰ κήλλεκκε. λέγουσι γὰρ ὅτι ἕνας βασιλεὺς
ἔδωκεν ἕνεν ἀσκὴν τὴν φορύτιμα φοῦχα χρυσοῦφαντα.
ἡ τὰ ἔδεν ἕνας κλέφτης, ἡ θέλοντας νὰ τὰ κλέψῃ, τὶ ἔμεσε
χρεῖαν; ἔφτῆλν ἐς τὴν σκηνὴν ἡ λέγει, θέλω νὰ
γίνῳ ὑφοῦ καὶ κηνόσου. ἡ δὲ σκηνὴς μὴν βλέπον τας ἐς τὸν
νοῦν τοῦ λόγον τὴν ἔφεν τοῦ. ἀφόμεγκε ἔδωκε λεφὲ μεῖ τοῦ
λόγου μου. ἡ κλέφτης ὡσὰν ἔφτῆς φεῖρος, ἡ σύρῃ κε καρ
δὸν, ἔμεβεν κοῦτα ἡ ἔφυγεν. ὁ δὲ σκηνὴς τὸν ἐκκυνήγη
σε, ἡ ὅβεν ἔφτάνεν, ἔδεν δύο κρεμάρια ὅφοῦ ἐμάχον
τον φοβέ.

μεν